

ERICA JAMES

Beloofd is beloofd

1

HET WAS DOODSTIL in de Lilacs. Precies zoals Maggie Storm het graag had, vooral na alle lawaai en chaos thuis voordat ze hiernaartoe was gegaan.

De wasmachine had het halverwege het programma begeven en hoe beleefd ze ook had geprobeerd die te overreden en er minder beleefd klappen op had gegeven, hij deed het gewoon niet meer. Toen was Dave met een schroevendraaier aan de slag gegaan en jawel hoor, de keuken was ondergelopen. Ze had al weken tegen hem gezegd dat er iets aan mankeerde, maar hij had niet geluisterd.

Niet dat hij ooit luisterde. Na zeventien jaar huwelijk vroeg hij nog steeds hoeveel suikerklontjes ze in haar thee wilde, als hij al eens zijn achterwerk verhief om iets te drinken voor haar te halen. 'IK NEEM GEEN SUIKER IN DE THEE,' antwoordde ze dan met opengeklemd kaken. 'ALLEEN IN DE KOFFIE.' Ze had gemerkt dat ze steeds vaker in hoofdletters tegen hem sprak. Heel grote hoofdletters. Soms zelfs onderstreept. Als ze ooit klaagde, beschuldigde hij haar dat ze liep te vitten en dan zei hij dat ze bofte met een man die iets te drinken voor haar haalde, en dat het niet zijn schuld was dat hij haar grillige soorten voorkeur en afkeer niet meer kon volgen. 'Maar dat heb je met vrouwen,' voegde hij eraan toe terwijl hij ergerlijk zijn ogen ten hemel sloeg en nog ergerlijker een zucht slaakte die zei: *Bah! Vrouwen! Die hebben ook altijd wat.*

Boffen. Nou, en wat bofte ze. Denk maar eens aan al die veel ergerere mannen met wie ze opgescheept had kunnen zitten. Bijvoorbeeld die gestoorde Oostenrijkse vent die zijn arme dochter haar hele leven in de kelder had opgesloten.

Maar zij, bofkont, was op haar negentiende getrouwd met Dave Storm, die dezelfde onweerstaanbare charme, verfijning en begrip had als Mr Blobby. Ze was er nu zo aan gewend om hem in gedachten Mr Blobby te noemen, dat ze zeker wist dat ze die naam

er binnenkort uit zou flappen. Maar geef Mr Blobby een biertje in zijn hand en als publiek zijn kameraden van de garage waar hij als monteur werkte, en hij vond zichzelf vreselijk grappig. Gewoonweg hilarisch. Echt het ventje. Er moest een tijd zijn geweest dat Maggie hem grappig had gevonden, maar nu maakte hij haar meestal aan het knarsetanden. Soms had ze cartoonachtige fantasieën dat ze hem met een koekenpan sloeg. *Ik wil geen suiker in mijn thee... Beng! Ik wil geen Mags genoemd worden... Beng! Ik haat het als je om geen enkele reden zit te snuiven... Beng!*

Soms, als ze zichzelf niet in gedachten met een koekenpan zag, stelde ze zich voor dat ze schreeuwde met haar mond wijd open terwijl haar ogen uit hun kassen puilden. Het werd steeds moeilijker om weerstand te bieden aan de verleiding om te schreeuwen. Als ze eraan toegaf, draaide ze misschien door en zou ze niet meer ophouden met schreeuwen.

‘Niet doordraaien’ was een van haar goede voornemens voor het nieuwe jaar. Samen met:

Iets nieuws beginnen.

Voor mezelf leren opkomen.

Afvallen.

Behalve ‘Niet doordraaien’ had ze niets aan de andere voornemens gedaan, maar het was pas drie januari, dus had ze nog tijd genoeg.

Het was haar eerste dag terug op het werk sinds de kerstvakantie, en eerlijk gezegd was het een opluchting na een week opgescheept te zitten met Mr Blobby, Blobby junior en Brenda, die helleveeg van een schoonmoeder. Ze werd betaald om de huizen van andere mensen schoon te maken, en het was haar taak om hun leven te vergemakkelijken. Jammer dat niemand dat ooit voor haar deed. Als ze betaald werd met spijt in plaats van per uur, dan zou ze nog rijker zijn dan de koningin!

Ze was klaar met de wc schoonmaken en ze spoot Cillit Bang op het ronde glazen fonteintje. Ze vroeg zich af of de koningin er ooit van had gehoord, laat staan dat ze het ooit gebruikte. ‘Wat doet men hiermee?’ hoorde ze in gedachten een volslagen verbijsterde koningin aan een van haar lakeien vragen.

De Lilacs was het grootste huis in Lilac Avenue en Maggie werkte nu vier jaar voor de eigenaars. Zij had weliswaar het idee dat ze hen heel goed kende – als werkster beschouwde ze zichzelf als iemand die alles zag en van alles op de hoogte was – maar zij wisten heel weinig van haar. Zij wist bijvoorbeeld dat meneer Edwards (Noem-me-maar-Ethan) zesenvoertig was en een eigen bedrijf in beddengoed had. Hij gebruikte aftershave van Armani, droeg pakken van Hugo Boss en Paul Smith, schoenen maat 45, overhemden met boordmaat 39, en had last van zijn maag (in zijn badkamerkastje stonden talloze maagzuurremmers). Hij droeg liever boxershorts dan korte onderbroeken en in zijn werkkamer had hij een uitgebreide verzameling cd's, waar hij graag naar luisterde als hij thuis werkte. Soms speelde hij ze zo luid af dat de prenten aan zijn muur er scheef van zakten. Ze moest ze steeds weer recht hangen. Als zijn vrouw er was, luisterde hij via zijn hoofdtelefoon naar zijn muziek.

De Lilacs was het grootste huis in de laan, met zijn zes slaapkamers, drie badkamers, een kleedkamer, een woonkamer (sorry, zitkamer), een eetkamer, een serre, een televisiekamer, een kantoor en een keuken met de afmetingen van een tennisbaan met aangrenzend een wasruimte met toilet en douche. Ze kon er niet bij hoeveel Noem-me-maar-Ethan moest verdienen om zo'n huis te kunnen bekostigen. De laatste tijd zag hij er moe uit, alsof hij het helemaal beu was. Jammer, want hij was echt een aardige kerel. Hij had fantastische donkerbruine ogen en een heel leuke glimlach. Ook een mooi lijf, een lijf waar ze beslist geen nee tegen zou zeggen als het zich midden in de nacht naar haar toe draaide, zoals dat van Mr Blobby. Hij was altijd goed gekleed, of het nu in een spijkerbroek en een wit T-shirt was of in een van zijn dure pakken. En hij had prachtige handen, vierkante, sterke handen met heel schone, keurig verzorgde nagels. In tegenstelling tot die van Mr Blobby. Maar die was dan ook automonteur, dus daar kon ze eigenlijk niet over klagen. Ze vermoedde dat Noem-me-maar-Ethan niet helemaal gelukkig was met of niet helemaal trouw aan dat kreng van een vrouw van hem. Maggie nam het hem niet kwalijk.

Mevrouw Edwards (mevrouw-Edwards-graag) was eenenveertig en had waarschijnlijk nog geen dag van haar leven gewerkt. Ze was lid van een exclusief fitness- en wellnesscentrum, waar ze haar meeste dagen doorbracht met oefeningen op apparaten en haar kapsel en nagels liet doen. Ze had een minuscuul maatje 36 en droeg alleen maar designerkleding. Haar inloopkast was groter dan de slaapkamer van Maggie en Mr Blobby, en ingericht met planken, laden en hangrails. Alles hing en lag altijd keurig op zijn plaats; hangers hingen allemaal in dezelfde richting en schoenen waren zorgvuldig opgeborgen in hun oorspronkelijke dozen.

De laatste tijd bezocht mevrouw-Edwards-graag stiekem een kliniek om botox te laten inspuiten. Maggie had het idee dat niemand, ook niet Noem-me-maar-Ethan, iets over de kliniek mocht weten, maar de alles ziende, alles wetende Maggie wist er alles van. Ze had de rekening voor het laatste bezoek gezien; een rekening met daarop de datum dat mevrouw-Edwards-graag zogenaamd naar de tandarts zou gaan. De rekening had in de zak van het Prada-jasje gezeten dat Maggie naar de stomerij had moeten brengen. Toen ze de rekening had overhandigd met de woorden: 'Ik denk dat deze van u is, mevrouw Edwards', was de vrouw heel rood geworden en had een heel pruilerig gezicht getrokken. Voorzichtig, had Maggie haar willen waarschuwen, we willen toch niet dat al dat dure werk aan uw gezicht voor niets is geweest?

De Edwardsen hadden maar één kind. Ze was net vijftien geworden, en wat betreft verwende krenge behoorde Valentina Edwards tot de ergste. Ze was een monster. Een opschepperig onding. Iedereen die ogen in zijn hoofd had, kon zien dat ze in bijna alle opzichten op haar moeder leek. Wat ze ook vroeg, ze kreeg het. Haar laatste eis, die Maggie twee weken geleden had opgevangen, was een paar schoenen voor een feest waarvoor ze was uitgenodigd. En niet zomaar schoenen, maar die van Gina, een merk dat door alle bekende voetbalvrouwen werd gedragen. Ze kostten bijna vierhonderd pond. Maggie had Valentina's vader, die op die middag thuis werkte, horen zeggen dat ze vast al meer dan genoeg mooie schoenen had. Daarbij, omdat ze nu dezelfde maat hadden, kon ze kiezen uit de uitgebreide verzameling schoenen van haar moeder,

want ze moesten wel beseffen dat er een recessie gaande was en dat het geld hem niet op de rug groeide.

Maggie had vaak gehoord dat Ethan redelijk probeerde te zijn, maar op dit moment – omdat ze wel elk woord van de ruzie moest aanhoren terwijl ze het granieten aanrechtblad in de keuken stond te poetsen, maar er helaas niets van kon zien – werd hij van alle kanten overstemd. Moeder en dochter hadden partij tegen hem gekozen en beschuldigden hem dat hij een vrek was door een arm meisje een paar simpele schoenen voor een feest te ontzeggen. ‘Wat komt hierna, pa?’ had Valentina geschreeuwd, waarschijnlijk terwijl ze haar lange blonde haren uit haar gezicht schudde. ‘Mag ik door die stomme recessie ook niet meer mijn benen en bikinilijn laten harsen?’

‘Sinds wanneer laat jij je benen harsen?’ had hij gevraagd.

‘Mijn hemel, Ethan, dat doet ze al sinds haar dertiende! Dat had je kunnen weten als je wat meer aandacht schonk aan je gezin.’

‘Neem me niet kwalijk, ik probeer alleen een bedrijf draaiende te houden om dat harsen en Joost mag weten wat nog meer te kunnen bekostigen!’

‘Nu zit je bekrompen te doen.’

‘En jullie doen allebei alsof ik een wandelende geldautomaat ben.’

‘Háлло, kunnen we, zeg maar, even bij het onderwerp blijven, pa? Mag ik die schoenen nu wel of niet?’

De brutaliteit van die meid!

Terwijl Maggie de stofzuiger naar boven sjouwde, vroeg ze zich af waarom zo’n aardige man als Ethan dat slikte. Waarom liep hij niet op een ochtend de deur uit om in zijn auto te stappen en voorgoed weg te rijden?

Op de overloop duwde ze de deur van Valentina’s kamer open. Het was er zoals gewoonlijk een zwijnenstal. Kleren, schoenen, laarzen, panty’s, tijdschriften, handtassen, sjaals, cd’s en make-up lagen door elkaar heen. Gelukkig was Valentina er niet; ze was bij haar buurmeisje, Katie Paxton. Maggie was zo gek om ook voor de Paxtons schoon te maken. Ze waren anderhalf jaar geleden in de laan komen wonen en sindsdien was mevrouw Paxton de hartsvriendin van mevrouw Edwards geworden. De twee vrouwen hadden veel gemeen, want ze waren uit hetzelfde hout gesneden.

Dus je kon best zeggen dat Maggie heel veel van haar werkgevers in de Lilacs wist, maar ze was er zeker van dat ze totaal niets van haar wisten. Ze hadden er beslist geen idee van dat ze elke week, op haar heimelijke vrije middag, naar de bibliotheek van Kings Mel-ford ging om zich in een boek te verdiepen. Ze had nooit iemand iets verteld over haar vrije middag; dat was haar speciale tijd, de enige tijd die ze voor zichzelf had. Drie uur lang, als niemand iets van haar verwachtte of vroeg, zat ze in een makkelijke stoel en ging helemaal op in een roman, zo'n hapklare brok, zoals ze die noemde. En alsof ze werd meegevoerd op een vliegend tapijt, kon ze zich inbeelden dat ze in een andere wereld en een ander leven was, een leven vol liefde en romantiek waarin kaarsen flakkerden en harten altijd sneller klopten.

Natuurlijk wist ze dat het niet echt was – zo dom was ze niet – maar wat stak er voor kwaad in om te wensen dat het echt was? Wat stak er voor kwaad in om te dromen van een sexy kerel die haar in zijn armen hield en zei dat ze mooi was?

Want één ding was zeker: in geen duizend jaar zou zoiets opkomen bij die onnozele Mr Blobby!

Ze ging naar het raam en opende het om de stofdoek uit te kloppen. Een vlaag ijskoude lucht sloeg haar tegemoet en toen ze haar hand terugtrok en het raam wilde sluiten, hoorde ze een auto in de laan aan komen rijden. Ze zag hoe die langzaam de Lilacs naderde; de auto stopte, en de vrouw achter het stuur leek te zoeken of ze bij het juiste adres was. Toen draaide de auto de oprit in en bleef staan achter Maggies Fiat Panda. Maggie wilde niet betrappt worden dat ze stond te gluren, dus sloot ze het raam en deed een stap naar achteren. Nog geen minuut later ging de bel, gevolgd door het geluid van mevrouw Edwards' schoenen op de natuurstenen tegelvloer van de gang beneden.

2

EERSTE INDRUKKEN ZIJN blijvend, en Ella Moore had op slag een hekel aan mevrouw Edwards.

Gewoonlijk gunde ze haar cliënten het voordeel van de twijfel, maar na één blik op deze cliënt zou Ella eerder zeggen dat de hele wereld zich vergiste in Hitler, dat hij belasterd werd en onbegrepen was. Over deze vrouw was echter geen twijfel mogelijk. Het eerste wat ze tegen Ella zei toen ze de deur opende, was: ‘U bent te laat.’ Ella had zich meteen verontschuldigd. Ze had uitgelegd dat het heel druk was geweest door een ongeluk op de ringweg. Het speelt haar. Heel erg. Mevrouw Edwards had afkeurend gemompeld en haar een ijzige blik toegeworpen, alsof ze wilde zeggen: en wat heb ik daarmee te maken?

Nu de beleefdheden waren uitgewisseld, volgde Ella mevrouw Edwards en haar onmogelijk strakke achterwerk – dat was gehuld in een nauwsluitende fuchsiaroze broek – door het huis, terwijl hoge naaldhakken over de tegels klikten die de boodschap uitdroegen: *ik ben de baas en vergeet dat niet*. Ella waarschuwde zichzelf dat, als ze de opdracht aannam, die een heleboel tact, diplomatie en verdraaid veel geduld zou vergen.

De benedenverdieping leek zo volmaakt als een showroom; alles was keurig en schoon als een nieuwe, glanzend opgepoetste broche. Hetgeen betekende dat het een zielloos eerbetoon aan een dure woonvisie was. Het viel op dat er geen teken was dat hier kerst was gevierd. De versieringen, als die er al waren geweest, waren reeds verbannen.

Toen het klikken van mevrouw Edwards’ hoge hakken ophield, stond Ella in de extra brede deuropening van een grote eetkamer. De ruimte werd gedomineerd door een lange, marmeren tafel met twaalf roomwitte stoelen eromheen. Midden op de tafel stond een kolossale, glazen vaas met pioenrozen. Voor zijden bloemen za-

gen ze er best goed uit. Achter de tafel waren openslaande deuren omlijst met dunne, losgeweven gordijnen; de onderkanten lagen gekunsteld opgehoopt op de lichte vloer, een ontwerpconcept waar Ella nooit veel aan had gevonden. Ze was te praktisch en te pragmatisch voor dergelijke buitensporige opschik. De glazen deuren gaven toegang tot een terras en de tuin. Ella's kritische blik werd getrokken door wat vanaf deze kamer het middelpunt van de tuin was: een waterornament. Het was het lelijkste waterornament dat ze ooit had gezien, en door de jaren heen had ze er al heel veel gezien. Dit waterornament was gemaakt van metaal, met allemaal scherpe hoeken en puntige uitsteeksels. Ze wist het niet zeker, maar ze vermoedde dat het waarschijnlijk een moderne uitvoering was van de Venus van Botticelli die oprees uit haar schelp. Als dat zo was, dan spoot water uit de mond van Venus in een boog vol walging in de vijver beneden, een vijver die vaag iets weg had van een schelp. Arme Venus; wat zou ze ervan hebben gevonden om aldus tentoongesteld te worden? In elk geval was haar de vernedering bespaard dat er water spoot uit haar borsten: twee gemene pieken die makkelijk een oog uit konden steken.

'Bijzonder, hè?' zei mevrouw Edwards retorisch terwijl ze Ella's blik volgde. 'Iedereen blijft er altijd naar kijken. Het is de Venus van Botticelli. Ik heb hem zo laten neerzetten dat je hem goed kunt zien vanuit deze kamer. 's Avonds is hij verlicht. De lichtjes veranderen ook van kleur.'

'Heel mooi,' mompelde Ella.

'Ik heb hem vorig jaar op de bloemententoonstelling in Chelsea gekocht. Daar ga ik altijd heen.'

'Heel mooi,' mompelde Ella weer, waarbij ze een glimlach forceerde. Ze richtte haar aandacht op de kamer waarin ze stonden. 'Wat had u precies in gedachten voor hier?' vroeg ze. Als ze afging op dat waterornament, dan mocht Joost weten wat voor verschrikkingen haar te wachten stonden. Tot dusver viel het weinige wat ze van het huis had gezien echter wel mee. Op dat waterornament na, dan. Goed, hier en daar was sprake van overdreven decoraties, die ze herkende als resultaat van te veel bladeren in te veel tijdschriften over woninginrichting, maar de schade was in elk geval minimaal. Tijdens haar werk als decoratiekunstenares had ze vaak heel rare en

heel mooie dingen gezien. Een cliënt had onlangs gevraagd of ze op de slaapkamermuren van zijn vrijgezellenappartement scènes uit een bacchantische orgie wilde afbeelden. Ieder zijn meug, had ze gedacht.

De vrouw overhandigde haar een zwaar tijdschrift. Op een dubbele pagina stond het interieur van een grote, zonovergoten kamer afgebeeld; de wanden waren bedekt met sprookjeskastelen, bergen en kronkelende stroompjes. Het was pure Disneyrommel. Het was ook, volgens de kop, de eetkamer van een Hollywoodsterretje van wie Ella nog nooit had gehoord.

‘Dat wil ik,’ zei mevrouw Edwards terwijl ze met een onnatuurlijk lange vingernagel wees. ‘Precies hetzelfde. Kunt u dit doen?’

Zelfs in mijn slaap, dacht Ella. Maar in plaats van te antwoorden, staarde ze opmerkzaam naar de wanden, alsof ze hun potentieel wilde inschatten. Ze liep naar de muur en tikte op de wand boven het dressoir alsof ze wilde controleren of die wel geschikt was, gaf er een klopje op en streek er voor de zekerheid nog even over. In werkelijkheid probeerde ze na te gaan wat voor huishouden er in de Lilacs werd gevoerd. Door de onbeleefdheid van mevrouw Edwards, haar brutale kontje dat waarschijnlijk met moeite een broek maatje 36 kon vullen, haar klikkende hoge hakken en haar verdacht rimpelvrije huid had Ella een aardig idee van het geheel, maar een foto in een zilveren lijst op het dressoir naast een dienblad met cocktailglazen en een chromen shaker vertelde haar meer. Toen ze dichterbij kwam om er heimelijk een nadere blik op te werpen, rinkelde ergens in het huis de telefoon.

Toen mevrouw Edwards ging opnemen, maakte Ella van de gelegenheid gebruik. Vanaf een blijkbaar professioneel genomen foto staarde een zorgvuldig poserende mevrouw Edwards haar aan met het hoofd schuin, zodat haar donkere haar fraai naar één kant golfde, wat haar een broze schalksheid gaf. Ella liet zich er niet door om de tuin leiden. De vrouw was zo broos als een sloopkogel. Links van haar en iets op de voorgrond stond een tienermeisje in ongeveer dezelfde houding. Zo moeder, zo dochter. Zonder twijfel. Het enige verschil zat hem erin dat de dochter blond was. Achter hen stond een lange man met donker haar. Waarschijnlijk meneer Edwards. De echtgenoot. De vader. Gebruind en gekleed in een licht-

roze overhemd met open hals. Hij zag er ontegenzeggelijk knap uit. Volgens Ella's ervaring bracht een man die het zelfvertrouwen had om lichtroze te dragen en die zo knap was, een heleboel problemen met zich mee. De drie vormden een boeiend uitziend gezin. Ze konden met gemak andere gezinnen de loef afsteken. Niet dat hun houding er zo zonnig uitzag.

Van boven kwam het geluid van een stofzuiger die werd aanzet. Tenzij de dochter zo behulpzaam was om klusjes voor haar moeder te doen, of de knappe echtgenoot zijn aandeel leverde, moest mevrouw Edwards een hulp in de huishouding hebben. Dat zou de nogal haveloze oude Fiat Panda verklaren waarachter Ella had geparkeerd. Maar natuurlijk had een groot huis als dit een hulp in de huishouding. Misschien wel een voor hele dagen. En een tuinman. Allerlei ingehuurde krachten. Waaraan Ella op het punt stond te worden toegevoegd. Ze had geen enkele illusie over hoe mevrouw Edwards haar zou behandelen: ze zou niets meer zijn dan een simpele ambachtsvrouw, een buitenstaander.

Maar daar was Ella aan gewend, en niet alleen in haar werk. Zeven jaar lang had ze een relatie gehad waar uiteindelijk niets van was overgebleven door dat ene ontegenzeggelijke feit: ze zou nooit helemaal geaccepteerd worden. En voor één persoon in het bijzonder was ze niet alleen een buitenstaander, maar een vijand.

Stomme, stomme, stomme idioot die ze was geweest. Ze had de fout begaan om verliefd te worden op een man die getrouwd was geweest. Niet alleen getrouwd, maar weduwnaar. Ze had tot schade en schande geleerd dat er niets gevaarlijkers bestond dan een man die pas weduwnaar was geworden. De dreiging van een ex-vrouw stelde niets voor. Met een ex die nog in leven was, kon je openlijk de strijd aangaan. Een overleden vrouw was veel dodelijker. Een overleden vrouw vertrekt nooit uit een huwelijk; ze is er voor eeuwig, onsterfelijk, heilig verklaard, een onaantastbare, meedogenloze, bemoeizuchtige kracht. Vanuit het graf herinnert ze haar vervangster constant aan het feit dat ze nooit aan haar kan tippen.

Feit is dat de eerste echtgenote nooit vervangen kan worden. Niet als ze de pech had om op een tragische manier te overlijden aan borstkanker terwijl haar hele leven nog voor haar lag. Niet als ze tot het einde toe heldhaftig had gevochten tegen de dodelijke

ziekte omdat ze het niet kon verdragen haar dierbare gezin achter te laten. Niet als ze de marathon liep om geld in te zamelen voor het plaatselijke verpleeghuis voor terminale patiënten, waar ze uiteindelijk de strijd om haar leven verloor.

Wie kon het ooit opnemen tegen zo'n heilige? Ella in elk geval niet. Dat was haar meegedeeld toen Lawrence haar voor het eerst meenam naar zijn huis in Mayfield en Ella voorstelde aan zijn twee kinderen. 'Ze zullen dol op je zijn,' had Lawrence gezegd toen ze opperde dat ze de dingen beter niet konden overhaasten, want zijn vrouw, Abigail, was nog maar een jaar geleden gestorven. 'Ze zullen van je houden omdat ik van je hou,' had hij haar verzekerd. 'Ze zullen willen dat ik gelukkig ben, en jij maakt me bijzonder gelukkig.'

Ella had toegegeven, terwijl ze zich in gedachten zag als een roze snoepje. Zijn zoon, Toby, die toen twaalf was, was gereserveerd maar beleefd tegen haar geweest. Hij had haar formeel een hand gegeven en aarzelend geglimlacht. Van wat Lawrence haar had verteld, wist ze dat Toby stil en bedachtzaam was, een verlegen, zorgelijk, heel gevoelig kind. Ella mocht hem meteen en kreeg de bijna onbedwingbare neiging om hem in haar armen te sluiten en te zeggen dat ze zou zorgen dat alles weer goed zou komen.

Alexis, een slim, vroegrijp meisje, was een heel ander verhaal geweest. Ondanks dat ze nog maar negen was, had zij overduidelijk de rol van hoofd van het gezin op zich genomen. Na Ella tijdens het ongemakkelijke moment van voorstellen niet meer dan een oppervlakkige blik gegund te hebben, begon ze bazig te doen tegen haar vader; ze zei dat hij was vergeten die ochtend een formulier voor school te ondertekenen, dat ze geen waspoeder meer hadden, en was hij niet vergeten dat hij had beloofd om met haar een nieuw dekbedovertrek te kopen? Hij had het beloofd, hielp ze hem herinneren. En aan beloften moest je je houden. Dat had ze zo nadrukkelijk gezegd terwijl ze strak naar Ella keek en tegelijkertijd een hand in die van haar vader liet glijden, dat Ella had kunnen zweren dat het meisje speciaal voor haar zei: *Mijn vader heeft mijn moeder beloofd dat hij altijd van haar zou houden. Denk maar niet dat hij ooit van iemand anders kan houden.*

Toen Lawrence aan Alexis had gevraagd of ze Ella boven haar slaapkamer wilde laten zien – grote fout, Lawrence, je had haar

nooit alleen met mij moeten laten! – had Alexis de gelegenheid aangegrepen om heel duidelijk te maken hoe de zaken stonden. En hoe ze zouden zijn. Zittend op haar bed had ze de ingelijste foto van haar moeder van haar nachtkastje gepakt en die aan Ella laten zien. Vervolgens had ze een fotoalbum van een plank gepakt en zich al bladerend opgeworpen als de officiële bewaakster van de herinnering aan haar moeder. Nog erger, ze maakte aanstalten om de rol van mevrouw Danvers te spelen tegenover die van Ella als tweede mevrouw De Winter. ‘U weet toch dat papa heel veel van mama heeft gehouden, en nog steeds,’ zei ze tegen Ella. ‘Hij zegt altijd dat hij nooit van iemand anders kan houden. Van u zal hij nooit houden. Niet echt. Hij zal alleen maar doen alsof.’

Het was heel goed mogelijk dat het meisje al die tijd gelijk had gehad, want uiteindelijk had Lawrence amper zijn best gedaan om haar te laten blijven. Misschien had hij zowel tegenover haar als tegen zichzelf gedaan of hij van haar hield.

Ze was nu achtendertig en zeven jaar van haar leven waren in een flits voorbijgegaan. Naar alle waarschijnlijkheid ook de kans om ooit zelf een kind te krijgen. Er was nooit sprake van geweest om met Lawrence een kind te krijgen – hij had een vasectomie ondergaan na Alexis’ eerste verjaardag en wie kon hem dat kwalijk nemen? – en hij had tegengesputterd toen ze opperde dat hij de operatie ongedaan zou laten maken. Maar als Ella eerlijk was, dan zou het onverantwoordelijk zijn geweest om een weerloze baby in het gezin te brengen; ze moest er niet aan denken hoe Alexis erop zou hebben gereageerd.

Uiteindelijk was het genoeg geweest en Ella had de handdoek in de ring gegooid; zo kon ze niet doorgaan. Ze had bijna net zo veel karakter en vastberadenheid getoond als Abigail tijdens haar strijd tegen kanker. Maar het cruciale verschil in Ella’s geval bestond uit het feit dat de dodelijke ziekte die haar leven bedreigde, Alexis was. Ella was er levend van afgekomen, hoewel er af en toe momenten waren geweest dat twee meter diep begraven liggen heel aantrekkelijk had geleken.

Zes maanden geleden was ze bij Lawrence weggegaan en ondanks haar strijdlustige taal dat ze haar leven weer in eigen handen had en zich niet meer behoefde te wapenen met compromissen, deed

het nog steeds pijn. Je kon niet binnen één dag over iemand heen zijn; het kostte tijd voor het gevoel van verlies begon af te nemen. Door haar liefde voor Lawrence had ze steeds weer geprobeerd om Alexis voor zich te winnen. Haar vrienden en familie hadden haar gewaarschuwd dat het niet makkelijk zou zijn wat ze op zich nam. Maar liefde en haar overtuiging dat die altijd won, hadden haar voor de gek gehouden en ze was verblind door haar rotsvaste geloof dat zij had wat nodig was om Lawrence' gebroken hart te genezen en het verdriet van zijn kinderen weg te nemen. Want was verdriet niet de enige oorzaak dat Alexis haar zo wreed behandelde?

Lawrence was niet de enige die haar hart had gestolen, maar Toby ook. Ze had niet meer van Toby kunnen houden als hij haar eigen zoon was geweest. Hij was een ongecompliceerde, oprechte bron van vreugde in haar leven geweest, en ze wist dat ze hem had geholpen om het verlies van zijn moeder te boven te komen. Hij was nu negentien, in zijn eerste jaar aan de universiteit van Durham, en hij maakte nog steeds een belangrijk deel van haar leven uit. Hij belde en stuurde haar regelmatig sms'jes, vertelde haar grapjes, nam haar in vertrouwen en wilde voortdurend weten of alles goed met haar ging sinds de breuk met zijn vader. Omdat ze hem altijd wilde geruststellen maar niet wilde betuttelen door tegen hem te liegen, was het moeilijk om de juiste balans te vinden en hem te overtuigen dat alles inderdaad goed met haar ging.

Vanavond hadden ze afgesproken, en ze verheugde zich erop om met hem bij te praten. Ze wist dat hij voor Kerstmis naar Mayfield was gekomen en met oudejaarsavond naar vrienden was gegaan, en nu was hij een paar dagen terug voor hij weer naar Durham vertrok. Toen hij Ella over zijn plannen vertelde, had ze aangeboden hem vanavond van het station af te halen en hem een lift naar Mayfield te geven. 'Ik kan best een taxi nemen,' had hij gezegd.

'Dat is zo,' had ze geantwoord, 'maar het is altijd leuker om een bekend gezicht te zien bij aankomst. Daarbij vind ik het leuk om je weer te ontmoeten.' Hij had ingestemd en niet voor het eerst had hij gezegd dat zijn vader gek was om de relatie met haar te hebben verpest. In stilte was ze het met hem eens, maar ze zou nooit kritiek op Lawrence leveren tegenover zijn kinderen.

Lawrence had zoiets kwetsbaars gehad toen ze hem ontmoette.

Net zoals zij de wereld een betere en een fijnere plek had willen maken voor Toby, had ze dat ook voor Lawrence willen doen. Dat was haar eerste grote fout volgens haar zus, die nooit aarzelde om haar mening te geven. Haar volgende grote fout was volgens Catherine dat ze de waarschuwingstekens had genegeerd die er zo duidelijk waren, waarschuwingstekens die iedereen had gezien behalve Ella. *Problemen op komst! Wegwezen! NU!*

Maar zoals altijd had Ella het beter geweten en zich laten leiden door haar impulsieve karakter. Ze had de bezorgdheid van haar familie en vrienden weggewuifd en had doorgeploeterd, steeds in de verkeerde veronderstelling dat ze wist wat ze deed.

Het assertieve klikklak van naderende hakken – *ik ben de baas en vergeet dat niet* – schudde Ella wakker uit haar gedachten. Ter zake. Ze moest indruk maken op een potentiële cliënt.

‘En?’ wilde mevrouw Edwards weten met haar handen op haar afschrikwekkend smalle heupen. ‘Kunt u het werk voor me doen of niet?’

Ella toverde haar beste, innemendste wat-u-maar-wilt-glimlach op haar gezicht en zei: ‘Ik zou het heel graag doen.’